

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/91/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121423144
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6121423144.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. A., nar. X.X.XXXX, bytom B. C. A. XXX, zast.: ZEMPLÍN - S, zduženie so sídlom v Michalovciach, Topolianska 2829/174, IČO: 53 360 851, o zaplatenie 12.622,99 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 20. júna 2022, č.k. 25Csp/152/2021-230

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 12.622,99 Eur, úrok vo výške 4.012,99 Eur, úrok z omeškania vo výške 1.177,84 Eur, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 12.549,09 Eur od 2.12.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II.). Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému predmetného peňažného plnenia za tvrdeného skutkového stavu, podľa ktorého žalobca predmetnú pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2020 uzatvorenou s VÚB, a.s. v súvislosti s bankou poskytnutými peňažnými prostriedkami žalovanému na základe zmluvy zo dňa 12.2.2015. Žalovaný nesúhlasil so žalobou, keď svoju obranu založil na namietaní aktívnej vecnej legitímácii žalobcu z dôvodu porušenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, na tvrdení, že veriteľ neskúmal jeho bonitu, na vznesenej námietke premlčania, na tvrdení, že zmluva obsahuje nesprávnu celkovú čiastku úveru a nesprávnu výšku RPMN, že podpis žiadateľa na zmluve nie je jeho podpisom a ani prejavom jeho vôle a že plnomocenstvo udelené zástupcovi žalobcu je neplatné.

2. Vec právne posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1 ObZ, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1 až 8, § 11 ods. 1 písm. a), b) § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 6 OZ, keď dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, lebo mal za preukázané, že uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol žalovanému poskytnutý úver v sume 15.900 Eur, ktoré finančné prostriedky sa žalovaný zaviazal vrátiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 259,85 Eur v počte 42 splátok. K namietanému nedostatku aktívnej legitímácie, pokiaľ ide o dodržanie § 92 ods. 8 zákona o bankách konštatoval, že v zmysle tohto zákona žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu podľa § 92 ods. 8, keď žalobca svoju aktívnu legitímáciu odvodzuje od predžalobnej upomienky a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, ktoré žalovanému bolo doručené dňa 11.2.2019, ktorú skutočnosť žalovaný vôbec nerozporoval. Okrem toho nemožno mať pochybnosti, že napriek písomnej výzve veriteľa bol

žalovaný nepretržite 90 dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a preto mohol pôvodný veriteľ postúpiť predmetnú pohľadávku žalobcovi a žalobca je potom v spore aktívne vecne legitimovaný.

3. K vznesenej námietke premlčania po odkaze na § 101, § 103, § 565 a § 53 ods. 9 OZ konštatoval, že zo žalobcom predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný nezaplatil splátku splatnú dňa 13.10.2018. Súd má preukázané, že v upomienke zo dňa 26.11.2018 predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej čiastky a zároveň ho upozornil na to, že ak dlžnú sumu nezaplatí, bude požadovať, aby žalovaný vrátil celú poskytnutú sumu úveru aj s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Teda je zrejmé, že žalovaný bol upozornený na možnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ. Keď právny predchodca žalobcu vyhlásil okamžitú splatnosť úveru listom zo dňa 17.1.2019 (teda 3 mesiace po splatnosti splátky splatnej 13.10.2018), uplatnil toto svoje právo v súlade s § 565 OZ. Súd poukazuje na to, že premlčacia doba predčasne zosplateného dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy začína plynúť s ohľadom na § 53 ods. 9 OZ až uplynutím 3 mesiacov od zročniti splátky, ktorá vyvolala zosplatenie dlhu. Teda v danom prípade začala všeobecná 3-ročná premlčacia doba plynúť 3 mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti splátky za mesiac október 2018 (teda 13.1.2019) a nakoľko k uplatneniu nároku na súde došlo dňa 14.7.2021, k premlčaniu nedošlo, pretože premlčacia lehota by končila dňa 13.1.2022.

4. K namietanému neskúmaniu bonity zdôraznil, že mal za preukázané, že predchodca žalobcu pri skúmaní bonity žalovaného vychádzal jednak z údajov uvedených v žiadosti o úver, z reportu Sociálnej poisťovne a zo spoločného registra bankových informácií, keď z dokazovania je zrejmé, že žalovaný mal osobný účet v tej istej banke, z ktorej bral predmetný úver, a teda samotná banka mala prehľad o jeho príjmoch a výdavkoch. Zo spoločného registra bankových informácií vyplýva, že žalovaný mal v čase poskytnutia úveru aj ďalšie úvery, resp. kreditné karty, čo nevylučuje, aby mu bol poskytnutý úver vo výške 15.900 Eur. Bol toho názoru, že predchodca žalobcu získal dostatočné množstvo údajov o sociálnoekonomickej situácii žalovaného, ktorú si aj overil. Napokon z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že žalovaný realizoval na splátkach predmetného úveru 42 splátok, ktorý úver splácal 4 roky a ak následne nastala v jeho živote udalosť brániaca pokračovať v splácaní úveru, nemôže to byť na ťarchu veriteľa v tom, že neskúmal jeho bonitu. V čase podpísania zmluvy bol žalovaný schopný splácať úver v stanovenej výške a v splácaní pokračoval pomerne plynule 4 roky. Preto nebolo možné prijať záver, že predchodca žalobcu neskúmal bonitu žalovaného, resp. nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri tomto skúmaní.

5. K námietke, že podpis na úverovej zmluve nie je podpisom žalovaného uviedol, že rovnaký podpis ako na zmluve je aj na žiadosti o poskytnutie úveru, tiež na listine Európske informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúce sa konverzie dlhu, na VOP VÚB, a.s., na žiadosti o zmenu zmluvných podmienok k inej zmluve, na informácii finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poistenia a na príkaze na úhradu. Okolnosť, že žalovaný je podpísaný tlačeným písmom súčasne neznamená, že zmluva nie je podpísaná, keď je zrejmé, že v danej dobe žalovaný takýto podpis používal. Pokiaľ doručka o prevzatí výzvy na predčasné splatenie úveru je opatrená iným podpisom, táto skutočnosť nevyvoláva na strane súdu pochybnosť o tom, že žalovaný predmetnú zmluvu o úvere nepodpísal. Vyhodnotil preto predmetnú námietku ako účelovú.

6. K výške RPMN a s tým súvisiacimi námietkami súd zhodnotil, že pokiaľ zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, aby poskytnutie úveru bolo podmienené uzavretím poistenia, poistenie úveru bolo fakultatívne, voliteľné a splátka poistenia sa nemala započítať do celkových nákladov pre výpočet RPMN. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný na základe zmluvy o úvere uhradiť a ktorá bola vypočítaná, je skutočne 29.390,07 Eur. Pri počte 119 rovnakých splátok ale vychádza výška jednej splátky 246,97537815 Eur, ktorú však nie je možné uhradiť, nakoľko najnižšia jednotka meny Euro je 1 eurocent, a preto z toho dôvodu výška splátky bola v zmluve zaokrúhlená na sumu 246,97 Eur, pričom vzniknutý matematický rozdiel 0,64 Eur, ktorý nebol povinný žalovaný uhradiť, súčasne nie je chybou a už vôbec nie chybou úmyselnou a zisťnou a na úkor spotrebiteľa. Súčasne sa súd stotožnil s výpočtom RPMN, ktorý žalobca učinil podľa rovnice uvedenej v prílohe č. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. K údaju o celkovej čiastke poukázal na to, že rozdiel medzi sumou uvedenou v zmluve 29.390,07 Eur a sumou vypočítanou 29.389,43 Eur, t.j. 0,64 Eur je zanedbateľný a v tomto prípade nie je možné hovoriť o zavádzaní alebo klamaní spotrebiteľa. V zmluve dohodnutá úroková sadzba nepresahuje 2x vážený priemer priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov zverejneného MF SR v súhrnných informáciách

o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za štvrtý štvrťrok 2014 so stavom k 31.12.2014 vo výške 14,70 %, rovnako nepresahuje 2x priemernej výšky RPMN zverejnenej MF SR v súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za štvrtý štvrťrok 2014 so stavom k 31.12.2014 vo výške 10,28% pre obdobné úvery, a preto dohodnutá úroková sadzba, ako aj RPMN, sú primerané.

7. K námietke neplatného plnomocenstva pre právneho zástupcu žalobcu poukázal na to, že z výpisu z obchodného registra SR žalobcu vyplýva, že D. E. F. vznikla funkcia konateľa žalobu dňa 30.9.2020, na základe čoho tento mohol splnomocniť inú osobu na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok.

8. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovanému bola poskytnutá suma úveru vo výške 15.900 Eur, že žalovaný uhradil 10.936,84 Eur, z čoho bola započítaná suma 3.350,91 Eur na istinu, 7.021,83 Eur na zmluvný úrok, 3,64 Eur na úrok z omeškania a na poplatky suma 560,46 Eur. Preto je žaloba dôvodná v časti nezaplatenej istiny vo výške 12.549,09 Eur (15.900 Eur – 3.350,91 Eur). Neuhradené poplatky predstavujú sumu 73,90 Eur za argumentácie podanej v bode 70. napadnutého rozsudku a pokiaľ ide o vyčíslený zmluvný úrok, jeho argumentácia vyplýva z bodu 71. so záverom, že pokiaľ žalovaný na zmluvný úrok uhradil 7.021,83 Eur, celková výška nezaplateného zmluvného úroku činí 4.012,99 Eur (11.034,82 Eur – 7.021,83 Eur). Žalovaný už v priebehu splácania úveru bol v omeškaní s úhradou viacerých splátok, a preto žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania vo výške 5% z dlžnej sumy už do predčasného zosplatnenia úveru vo výške 31,15 Eur. Rovnako je žalovaný v omeškaní s úhradou sumy 12.549,09 Eur aj po zosplatnení úveru, preto za obdobie od 18.1.2019 do 30.11.2020 si žalobca dôvodne voči nemu uplatňuje úrok z omeškania v celkovej výške 1.181,83 Eur. Keďže z úhrad žalovaného bolo na úrok z omeškania započítaných 3,64 Eur, potom celková výška úroku z omeškania do účinnosti postúpenia pohľadávky činí 1.177,84 Eur. Žalovaný pohľadávku riadne a včas neuhradil, preto sa s jej úhradou dostal do omeškania v súlade s § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., je povinný zaplatiť žalobcovi tiež uplatnené úroky z omeškania z dlžnej istiny od 2.12.2020, t.j. odo dňa nasledujúceho po účinnosti postúpenia pohľadávky. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalovaný odvolanie v celom jeho rozsahu z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP a § 366 písm. a), c) a d) CSP. Odvolateľ poukázal v prvom rade na to, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Mal za to, že nebola preukázaná schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver zo strany žalobcu s poukazom na to, že už v odpore namietal porušenie § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., pokiaľ mal v čase žiadosti o spotrebiteľský úver záväzky voči bankovým inštitúciám: z úveru z 11.3.2014 mesačnú splátku 209 Eur, z úveru z 10.11.2011 mesačnú splátku 29 Eur, z úveru z 21.1.2008 mesačnú splátku 71 Eur a z úveru 31.8.1999 mesačnú splátku 65 Eur, z kontokorentného úveru mesačnú splátku ? Eur od 22.2.1993 a z kreditných kariet mesačnú splátku ? Eur od 14.5.2002; v zmysle žiadosti išlo o čistý príjem - posledný mesiac: 520 Eur pri životnom minime v čase žiadosti o úver vo výške 198,09 Eur. Preto voľné finančné prostriedky na strane žalovaného predstavovali mínus 52,09 Eur. Mal za to, že poskytnutie úveru len z platobnej histórie odporuje zákonu, pretože § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutie úveru len z platobnej histórie nepozná. Pokiaľ teda žalobca nekonal v súlade s odbornou starostlivosťou, úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Ďalšou mal za to, že žalobca v zmluve uviedol nesprávnu priemernú výšku RPMN vo výške 11,25 %, keď mal za to, že podľa verejne dostupného dokumentu Ministerstva financií SR Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrťrok 2014, správna priemerná výška RPMN platná pre spotrebiteľské úvery poskytnuté v období od 15.11.2014 do 14.2.2015 bola vo výške 12,70 %. Takto nesprávne uvedený údaj o výške RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere znamená, že tento údaj nebol uvedený vôbec a spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Okrem toho žalobca v zmluve uviedol nesprávnu výšku RPMN vo výške 14,83 %, hoci podľa oficiálne zverejnenej kalkulačky pre výpočet RPMN na stránke Ministerstva financií SR, táto mala byť až vo výške 15,25 %. Aj z toho dôvodu spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože výška RPMN uvedená v zmluve je v neprospech spotrebiteľa. Ďalej prezentoval názor o vnútenom poistení pôžičky, keď mal za to, že dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, aby preukázal, že žalovaný poistenie mohol odmietnuť. Pokiaľ sa poplatok za poistenie má uviesť pri výpočte celkovej výške RPMN, potom je nesprávny záver súdu a tiež vyjadrenie žalobcu o tom, že splátka sa nemala započítavať do celkových nákladov pre výpočet RPMN. Považoval za nesprávny

tiež údaj o celkovej čiastke, ktorú mal dlžník zaplatiť, pretože pokiaľ vynásobíme 119 splátok po 259,85 Eur, potom celková čiastka na vrátenie je až vo výške 30.922,15 Eur, čo znamená rozdiel vo výške 1.532,08 Eur v neprospech spotrebiteľa. Naďalej považoval za neplatné plnomocenstvo žalobcu udelené advokátskej kancelárii Remedium Legal, s.r.o., ktoré za žalobcu ako konateľ spoločnosti podpísal A. D. E. F. dňa 1.10.2020, v ktorom čase táto osoba nebola konateľom žalobcu, pretože aj keď p. F. bol 30.9.2020 opätovne zvolený do funkcie konateľa spoločnosti, jeho právoplatné konanie v mene spoločnosti mohlo nastať až po zápise do Obchodného registra, ktoré nastalo dňa 24.10.2020. Mal tiež za to, že žalobca nevyvrátil namietanú aktívnu vecnú legitímáciu. K tomu mal za to, že banka nemohla postúpiť svoju pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na inú ako je iná banka a pokiaľ tak urobil, takéto postúpenie je absolútne neplatné pre rozpor so zákonom (§ 39 v spojení s § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 OZ), ktorú skutočnosť potvrdzuje aj rozsudok NS SR sp.zn. 147/2017 z 24.4.2018 (bez uvedenia presnej spisovej značky, pozn. odvolacieho súdu). Podporným rozhodnutím je rozhodnutie Okresného súdu Michalovce sp.zn. 7Csp/78/2018, podľa ktorého splnenie osobitných zákonných predpokladov v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, t.j. na postúpenie bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozor Národnej banky SR ako centrálnej banky a následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 OZ alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom, t.j. § 39 OZ. Záverom vyslovil názor, že v sporovej zmluve o spotrebiteľskom úvere sa objavujú tiež neprijateľné podmienky a konkrétne ide najmä o tieto neprijateľné podmienky:

- zmluvné ustanovenia, na základe ktorých má spotrebiteľ niečo splniť, ale nemá možnosť sa s týmito podmienkami oboznámiť pred uzatvorením zmluvy,
- podmienky, ktoré predajcovi umožňujú presunúť svoje povinnosti na iného predajcu, ak by sa týmto zhoršilo postavenie zákazníka v rámci vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky,
- neprimerane vysoká sankcia spotrebiteľa za nesplnenie si svojich záväzkov,
- prenesenie dôkazného bremena na spotrebiteľa alebo podmienky, ktoré obmedzujú spotrebiteľovi prístup k dôkazom,
- možnosť predajcu rozhodnúť o tom, že jeho plnenie v súlade so zmluvou,
- výlučne právo dodávateľa vykladať ustanovenia zmluvy,
- povinnosť spotrebiteľa uhradiť plnenie, o ktorých spotrebiteľ vopred nebol informovaný, neboli dohodnuté alebo za ktoré to spotrebiteľ reálne nedostal plnenie.

Zo všetkých uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a žalobu zamietnuť, alternatívne vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý navrhuje potvrdiť ako vecne správny. K námietkam ohľadne posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver s odkazom na § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. akcentoval na to, že veriteľ je povinný brať do úvahy aj dobu, na ktorú sa úver poskytuje a túto schopnosť posúdiť s ohľadom na získané informácie. V zmysle predloženého dopytu do SRBI mal žalovaný v čase poskytnutia úveru šesť existujúcich záväzkov, ktoré súčasne vyšpecifikoval, celkové mesačné úverové zaťaženie žalovaného v čase poskytnutia úveru tak bolo výške 209 Eur. Žalovaný súčasne deklaroval svoj čistý príjem za posledné tri mesiace vo výške 672,33 Eur, ktorý bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne. Na základe toho, potom veriteľ realizoval výpočet platobnej kapacity žalovaného ako rozdiel jeho príjmu a jeho záväzkov, t.j. na výslednú sumu 331,52 Eur, na základe čoho mal za to, že veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní jeho bonity. V súvislosti so vznesenou námietkou nesprávne uvedenej priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve mal za to, že zo strany odvolateľa ide o neprípustnú odvoláciu novotu. Odhliadnuc od uvedeného, poukázal na § 9 ods. 2 písm. y) ZoSÚ, § 21 ods. 2 tohto zákona a § 2 vyhlášky MF č. 289/2010 Z.z., keď na predmetnú zmluvu o úvere sa vzťahujú súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za 3. štvrtrok 2014, ktoré boli zverejnené v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka, dňa 30.9.2014, ktoré sa mali v zmluvách o úvere uvádzať až po uplynutí 15-tich kalendárnych dní od ich zverejnenia. Preto zmluva o úvere obsahuje správny údaj o priemernej hodnote RPMN. K ostatným námietkam sa nepovažoval za potrebné opätovne vyjadrovať, nakoľko k nim sa vyjadril už v konaní pred prvoinštančným súdom a súčasne s týmito námietkami sa vysporiadal aj súd v odôvodnení svojho rozsudku.

11. Odvolateľ v odvolacej replike uviedol, že sa s vyjadrením žalobcu nestotožňuje, keď žalobca nevyvrátil dôkazy priložené nielen k odvolaniu, ale aj v predchádzajúcich vyjadreniach, či na ústnom

pojednávani a zopakoval to, čo už uviedol v odvolaní, na základe čoho zotrval tiež na svojom odvolacom návrhu.

12. Žalovaný v odvolacej duplike odkázal na svoje doterajšie vyjadrenia, keď mal za to, že žalovaný svojím vyjadrením neuviedol nové skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by mali nárok žalobcu spochybňovať.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné.

15. K nepreukázanej schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver odvolací súd uvádza, že uvedeným sa žalovaný bránil už v konaní pred súdom prvej inštancie. Pretože v prejednávanej veci išlo o posudzovanie záväzkového vzťahu založeného zmluvou zo dňa 12.2.2015, súd prvej inštancie postupoval v konaní správne, ak sa predmetnou námietkou žalovaného zaoberal v kontexte právnej úpravy zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu založenia predmetného vzťahu, t.j. ku dňu 12.2.2015.

16. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 12.2.2015, Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

17. Pokiaľ odvolateľ namietal porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, uvedené nesprávne spojil s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Ako totiž vyplýva z citovaného zák. ustanovenia § 11 ods. 1, zákonodarca spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s hrubým porušením povinnosti podľa § 7 ods. 1. V takomto prípade veriteľ posudzuje schopnosť splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom strane spotrebiteľa alternatívne bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

18. V predmetnej veci súd mal za preukázané, že predchodca žalobcu pri skúmaní bonity žalovaného vychádzal minimálne jednak z údajov uvedených v žiadosti o úver, z reportu Sociálnej poisťovne a zo spoločného registra bankových informácií, čo samé o sebe vypovedá o tom, že nešlo o prípad, aby veriteľ posudzoval schopnosť splácať úver na strane žalovaného bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, teda nenastal ani jeden z alternatívne určených prípadov, kedy podľa zákonodarcu sa posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom považuje za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 tohto zákona. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania tiež za preukázané, že žalovaný mal osobný účet v tej istej banke, z ktorej bral predmetný úver, a teda samotná banka mala prehľad o mesačných príjmoch a výdavkoch žalovaného a že z údajov zo spoločného registra bankových informácií vyplýva, že žalovaný mal v čase poskytnutia úveru aj ďalšie úvery, resp. kreditné karty, čo však nevylučuje, aby mu nebol poskytnutý požadovaný úver: Preto nemožno nič vytknúť na vyslovenom názore súdu o tom, že predchodca žalobcu tak získal dostatočné množstvo údajov o sociálnoekonomickej situácii žalovaného, ktorú si aj overil. Relevantným bol napokon jeho poukaz na to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný realizoval na splátkach predmetného úveru 42 splátok, to znamená od poskytnutia úveru tento splácal 4 roky, čo nepochybne svedčí o tom, že v čase podpísania zmluvy o úvere žalovaný bol schopný splácať úver v stanovenej výške, pretože v splácaní pokračoval pomerne plynule 4 roky. Správny je potom záver

súdu o tom, že nie je možné prijať záver o tom, že predchodca žalobcu neskúmal bonitu žalovaného, resp. že pri skúmaní bonity žalovaného nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

19. Uvedený záver súdu sa odvolateľovi nepodarilo spochybníť ani tvrdením o tom, že žalobca predložil do súdneho spisu výlučne iba svoje interné doklady, keď odvolaciemu súdu ani nie je zrejmé, z čoho odvolateľ pri tomto tvrdení vychádza a aký to má význam pri posúdení povinnosti veriteľa skúmať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou. Uvedený záver súdu sa odvolateľovi nepodarilo spochybníť ani polemikou nad tým, v akej výške činil jeho mesačný príjem za predchádzajúci mesiac a čistý mesačný príjem za ďalší predchádzajúci mesiac v porovnaní s jeho posledným čistým príjmom, ktorý v žiadosti o úver uviedol, keď podľa jeho názoru žalobca mal spriemerovať čistý príjem za posledné tri mesiace uvedené v žiadosti, čím by podľa neho výpočet voľných finančných prostriedkov žalovaného pre splátku ďalšieho možného úveru vyznieval odlišne.

20. V kontexte predmetnej odvolacej námietky odvolateľ súčasne nesprávne cituje znenie § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v aktuálnom znení, ktorý vo svojej poslednej vete tohto ustanovenia odkazuje na § 7 odseky 19 až 24, ktoré ale v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy ešte neplatili.

21. Odvolací súd nemohol pripísať relevanciu odvolacej námietke, ktorou mal odvolateľ za to, že žalobca v zmluve uviedol nesprávnu priemernú výšku RPMN.

22. Je potrebné predovšetkým zdôrazniť, že zo strany odvolateľa ide o odvoláciu novotu, pretože odvolateľ sa nesprávnou výškou priemernej hodnoty RPMN začal prvýkrát brániť až v odvolacom konaní.

23. Úlohou odvolacieho súdu bolo vo vzťahu k tejto konkrétnej odvolacej námietke posúdiť, či ide o prípustnú odvoláciu námietku.

24. Podľa § 366 CSP, Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

25. Ohľadne odvolacej námietky nenastal ani jeden z prípadov predpokladaných v § 366 CSP, kedy prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť. Predmetná argumentácia odvolateľa ako prostriedok procesnej obrany nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie, netýka sa procesných podmienok, netýka sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ňou žalovaný nepreukazuje, aby v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ani nekonkretizuje, o aké vady ide) a napokon nejde o prostriedok procesnej obrany, ktorý by žalovaný bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (ani nekonkretizuje dôvody, pre ktoré tak nemohol urobiť už v konaní na súde prvej inštancie).

26. Odvolací súd preto predmetnú odvoláciu námietku posúdil ako neprípustnú odvoláciu novotu.

27. Odhliadnuc od uvedeného odvolateľ v súvislosti s predmetnou odvolacou námietkou nesprávne poukazuje na súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk, hoci relevantným boli súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi.

28. Odvolateľ ďalej namietal, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN.

29. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, súd sa predmetnou námietkou zaoberal, o čom svedčí jeho argumentácia v bode 66. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd pritom vychádzal zo zistenia, že čerpanie úveru nie je podmienené osobitnými podmienkami a poistenie úveru je voliteľnou službou, keď zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, aby poskytnutie úveru bolo podmienené uzavretím poistenia. Správny je potom jeho záver, že poistenie úveru tak bolo fakultatívne, voliteľné a splátka

poistenia sa nemala započítavať do celkových nákladov pre výpočet RPMN (a ani sa zo strany veriteľa nezapočítala). Preto pri výške splátky 246,97 Eur (t.j. v ktorej nie je zahrnutá výška poistného) a počte splátok 119 súd dospel k výpočtu sumy 29.389,43 Eur, čo je o 0,64 Eur menej ako je uvedené v úverovej zmluve (29.390,07 Eur). Výška RPMN tak predstavuje celkové náklady spojené s úverom, pretože do jej výpočtu sa zahŕňa nielen výška úrokovej sadzby (13,90% ročne), ale aj výška ostatných poplatkov spojených s úverom a ide teda o správny výpočet výšky RPMN.

30. Odvolateľ v súvislosti s touto odvolacou námietkou uvádza, že na základe výpočtu RPMN podľa oficiálne zverenej kalkulačky pre výpočet RPMN na stránke Ministerstva financií SR predstavuje RPMN hodnotu 15,25 Eur, avšak z odvolania súčasne vyplýva, že odvolateľ nesprávne zadal pri parametroch pôžičky namiesto sumy 246,97 Eur ako výšky mesačnej splátky, sumu 259,85 Eur, ktorá ale predstavuje výšku mesačnej splátky navýšenú o poistné.

31. Pokiaľ tak odvolateľ učinil v súvislosti s tvrdením, že v prejednávanej veci išlo o vnútené poistenie pôžičky, odvolací súd zdôrazňuje, že predmetná námietka odvolateľa bola prvýkrát uplatnená až v predmetnom odvolaní.

32. Ohľadne tejto odvolacej námietky nenastal ani jeden z prípadov predpokladaných v § 366 CSP, kedy prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť. Predmetná argumentácia odvolateľa ako prostriedok procesnej obrany nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie, netýka sa procesných podmienok, netýka sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ňou žalovaný nepreukazuje, aby v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ani nekonkretizuje, o aké vady ide) a napokon nejde o prostriedok procesnej obrany, ktorý by žalovaný bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (ani nekonkretizuje dôvody, pre ktoré tak nemohol urobiť už v konaní na súde prvej inštancie).

33. Odvolací súd preto predmetnú odvolaciu námietku posúdil ako neprípustnú odvolaciu novotu.

34. Skutkový záver súdu o tom, že poistenie pôžičky bolo fakultatívne a voliteľné odôvodňoval správny záver súdu o tom, že splátka poistenia sa nemala započítavať do celkových nákladov pre výpočet RPMN (a ani sa nezapočítala), preto v zmluve bol veriteľom uvedený tiež správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to vo výške 29.370,07 Eur. Iba pre upresnenie odvolací súd v súvislosti s matematickou odchýlkou vo výške 0,64 Eur odkazuje na k tomu podanú argumentáciu zo strany súdu v bode 66. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

35. Odvolateľ neopodstatnene tiež namietal, že žalobca k predmetnej žalobe predložil neplatné plnomocenstvo spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. dané pre advokátsku kanceláriu, ktoré za žalobcu ako konateľ podpísal Mgr. Ing. Karel Šmerák dňa 1.10.2020 dôvodiac, že v čase vydania predmetného splnomocnenia menovaný nebol konateľom žalobcu.

36. Predmetnou námietkou sa súd prvej inštancie zaoberal už vo svojom rozsudku, keď poukázal na to, že z výpisu z Obchodného registra SR žalobcu vyplýva, že D. E. F. vznikla funkcia konateľa žalobcu dňa 30.9.2020, z čoho vyvodil záver o tom, že menovaný teda mohol realizovať predmetné splnomocnenie. S uvedeným záverom sa odvolací súd stotožňuje. Je potrebné totiž vychádzať z toho, že zápis do obchodného registra má deklaratórny, nie konštitutívny účinok, pretože funkcia v štatutárnom orgáne vzniká rozhodnutím orgánu právnickej osoby, do ktorého kompetencie patrí jeho vytváranie. Rovnako uvedené platí aj pre zánik funkcie. Nesprávny je potom právny záver odvolateľa, ktorý nespochybnil skutkový stav zistený súdom, podľa ktorého menovaný bol 30.9.2020 opätovne zvolený do funkcie konateľa žalobcu, pretože nesprávne spojil vznik funkcie konateľa spoločnosti až zápisom osoby ako konateľa do obchodného registra.

37. V súvislosti s namietaným nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolateľ na jednej strane správne uvádza, že postúpenie pohľadávky banky zo spotrebiteľskej zmluvy voči jej klientovi – spotrebiteľovi na inú osobu, ktorá nie je bankou, nesmie byť v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na strane druhej jeho interpretácia označeného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je ale nesprávna.

38. Zákon o bankách vo svojom § 92 ods. 8 totiž nehovorí o tom, že postúpenie pohľadávky banky zo spotrebiteľskej zmluvy voči jej klientovi – spotrebiteľovi na inú osobu, ktorá nie je bankou je neplatné, ale hovorí o tom, za akých podmienok je takéto postúpenie dovolené a iba v prípade, že neboli splnené všetky predpoklady stanovené § 92 ods. 8 zákona o bankách, možno vyvodiť záver o neplatnom postúpení pohľadávky. Zo strany odvolateľa ide o nesprávnu interpretáciu nie len označeného zákonného ustanovenia, ale tiež o nesprávnu interpretáciu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 147/2017 zo dňa 24.4.2018 (správne ide o sp. zn. 1Cdo/147/2017, poznámka odvolacieho súdu), ktorý v odvolaní označil samotný odvolateľ majúc za to, že z tohto rozsudku vyplýva záver prezentovaný odvolateľom.

39. Pokiaľ odvolateľ v závere svojho odvolania uvádza, že v predmetnej zmluve sú obsiahnuté neprijateľné podmienky, ani táto odvolacia námietka nie je opodstatnená. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ktoré konkrétne zmluvné podmienky (v ich konkrétnom znení) obsiahnuté v zmluve by mali predstavovať neprijateľné zmluvné podmienky.

40. Na uvedenom zhodnotení nemení nič ani skutočnosť, že odvolateľ v podanom odvolaní uvádza, že ide najmä o tieto neprijateľné podmienky:

- zmluvné ustanovenia, na základe ktorých má spotrebiteľ niečo splniť, ale nemal možnosť sa s týmito podmienkami oboznámiť pred uzatvorením zmluvy,
- podmienky, ktoré predajcovi umožňujú presunúť svoje povinnosti na iného predajcu, aby sa týmto zhoršilo postavenie zákazníka v rámci vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky,
- neprimerane vysoká sankcia spotrebiteľa za nesplnenie si svojich záväzkov,
- prenesenie dôkazného bremena na spotrebiteľa alebo podmienky, ktoré obmedzujú spotrebiteľovi prístup k dôkazom
- možnosť predajcu rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou,
- výlučné právo dodávateľa vykladať ustanovenia zmluvy,
- povinnosť spotrebiteľa uhradiť plnenie, o ktorých spotrebiteľ vopred nebol informovaný, že neboli dohodnuté ale po za ktoré to spotrebiteľ reálne nedostal plnenie.

41. Dôvodom je, že odvolateľ v odvolaní súčasne neuviedol, ktoré konkrétne znenie zmluvy považuje za niektorú (a ktorú) z neprijateľných zmluvných podmienok vymenovaných podľa predchádzajúceho bodu, keď úlohou súdu nie je uvedené suplovať a nahrádzať za odvolateľa.

42. Navyše, pokiaľ by aj v spotrebiteľskej zmluve boli upravené zmluvné podmienky, ktoré by súd označil za neprijateľné, uvedené ešte neznamená, že samotná zmluva je z tohto dôvodu neplatná, pretože neprijateľnosť zmluvnej podmienky v zásade nemá za následok neplatnosť celej zmluvy, ale iba neplatnosť tejto konkrétnej zmluvnej podmienky.

43. Napokon, odvolací súd nemohol ako dôvodnú vyhodnotiť odvolaciu námietku, ktorou odvolateľ bez ďalšieho namietal, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností: - nepreukázaná schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver zo strany žalobcu, - nesprávna priemerná výška RPMN uvádzaná v zmluve o spotrebiteľskom úvere, - vnútené poistenie pôžičky, - nesprávne uvedenie celkovej čiastky na zaplatenie, - rozporuplné plnomocenstvo, - neodôvodnená aktívna vecná legitímácia žalobcu, - neprijateľné podmienky obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

44. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, súčasne už navrhnuté, ide, pretože v tejto časti odvolania ich odvolateľ súčasne nekonkretizoval.

45. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu vrátane jeho výroku o trovách konania ako závislého výroku vecne správne, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

46. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, z toho dôvodu mu odvolací súd priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

47. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).